

Μετά την επίσκεψη στο μοναστήρι.

Αρχιμανδρίτης Ιάκωβος Κανάκης, Πρωτοσύγκελλος Ι. Μ. Γόρτυνος και Μεγαλόπολεως.

Συμβαίνει συχνά μετά την επίσκεψη σε ένα μοναστήρι ο προσκυνητής να φεύγει «αλλαγμένος», συνήθως πιο γαλήνιος και πιο δυναμωμένος. Ο λόγος μπορεί να μην είναι ένας, ή για τον κάθε άνθρωπο να είναι κάπως διαφορετικός. Συνήθως όμως στα Ορθόδοξα μοναστήρια μας βρίσκουμε τρία στοιχεία, που ξεκουράζουν τον άνθρωπο και αυτά είναι: Η απλότητα, η ταπεινότητα και η ησυχία. Είναι και τα τρία δυσεύρετα, ακόμα δε και ανύπαρκτα στις σύγχρονες κοινωνίες μας. Σε κοινωνίες λοιπόν που χαρακτηρίζονται από σύγχυση, ανασφάλεια, πανικό, όπως επίσης από άκρατο εγωισμό και ταραχή, ο άνθρωπος έχει ανάγκη να αποδράσει σε κάτι πιο υγιές, πιο ειλικρινές, πιο αληθινό, πραγματικό. Θέλει να ζήσει έστω και λίγο αυτό που πραγματικά είναι, την ανθρωπιά του, τον υψηλό προορισμό του.

Αυτή η χαρά στα μάτια και την όλη συμπεριφορά των μοναχών δεν είναι κάτι τυχαίο, είναι καρπός πνευματικής ζωής, είναι αποτέλεσμα της χάριτος

του Θεού. Στα μάτια των ανθρώπων φανερώνεται με τα παραπάνω χαρακτηριστικά, κυρίως ως ηρεμία και αταραξία. Μην βιαστούν κάποιοι να πούνε ότι συμβαίνει αυτό επειδή «έλυσαν τα προβλήματά τους με την φυγή τους». Αντίθετα, η αφιέρωσή τους στον Θεό περνάει κάθε μέρα και κάθε στιγμή από πάλη με τον παλιό τους εαυτό, τον οποίο θέλουν να απαρνηθούν. Δεν είναι ούτε απλή ούτε εύκολη μια τέτοια διαδικασία. Είναι πάλη και μάχη σώμα με σώμα, είναι πόλεμος με τον ίδιο τον κακό εαυτό, πού έχει κυριεύσει την ψυχή.

Χρειάζεται σεβασμός ενώπιόν τους, γιατί επιχειρούν μια άγνωστη σε μας διαδικασία, χρειάζεται αναγνώριση της προσπάθειάς τους. Μην ξεχνάμε ότι ο μοναχός δεν γίνεται μοναχός για τον ίδιο μόνο, αλλά για όλον τον κόσμο. « Στο κομποσχοίνι του κρατάει ολόκληρη την οικουμένη!» Προσεύχεται για όλον τον κόσμο και η προσφορά του αυτή είναι μοναδική. Το βλέπουμε συχνά ότι οι ανθρώπινες δυνάμεις είναι πεπερασμένες. Είναι τότε πού σηκώνουμε τα μάτια στον ουρανό, έστω και τότε, έστω και από ανάγκη, γιατί μόνο από τον Θεό νοιώθουμε ότι μπορεί να υπάρξει βοήθεια. Στον Θεό δέεται ο μοναχός, σε Αυτόν που αγάπησε και σε Αυτόν πού θέλησε να αφιερώσει την ύπαρξή του. Δεν είναι για όλους αυτός ο δρόμος στη ζωή, είναι για τους λίγους, για τους εκλεκτούς. Σε αυτούς ο Θεός έσπειρε τον πόθο και οι καρδιές τους κάρπισαν και έκαναν καρπό πολύ.

Ο μοναχός είναι ο άνθρωπος που «άκουσε» και ανταποκρίθηκε στο θείο κάλεσμα και είναι ο ίδιος που είπε, όπως ο Πατροκοσμάς: «ας χαθεί ένα πρόβατο να σωθούν τα εννενήντα εννέα». Η δική μας στάση έναντι σε αυτούς τους ανθρώπους είναι τουλάχιστον ο σεβασμός, τίποτα άλλο δεν ζητούν από εμάς. Κατά το προσκύνημά μας στις ιερές μας μονές, ας έχουμε στο νου μας τα παραπάνω. Ας τις επισκεπτόμαστε ως τόπους ιερούς, ως τόπους λατρείας και προσευχής, μάλιστα δε στην ιστορική Αρκαδία μας και ως τόπους που βγήκαν ήρωες και μάρτυρες, οι οποίοι πάλεψαν για μεγάλα ιδανικά και κυρίως έγιναν υπερασπιστές και θεματοφύλακες της ελευθερίας σε όλες τις μορφές της. Ο μοναχός ή η μοναχή ας θυμόμαστε ότι βρίσκονται εκεί, σε τόπους απaráκλητους, δυσπρόσιτους ή ερημικούς και χτυπούν τα τάλαντα, τα σήμαντρα και τις καμπάνες, κρατώντας ζωντανή την φλόγα της Πίστης και το «χρώμα της Ελλάδας». Δεν αφήνουν τα κανδήλια σβηστά, κρατούν το φώς αναμμένο, το οποίο μεταδίδουν σε όποιον το «βλέπει» και το θέλει. Ένα κερι

που ανάβουν φωτίζει το βαθύ σκότος που πλάκωσε την οικουμένη. Κάθε τους λαμπάδα που ανάβει, δίνει ελπίδα ότι αυτός ο κόσμος θα συνεχίσει να ζει.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>